Ч. 226. Вторек 7 (20) жовтня 1903. Рік XIII.

Заходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Гостина бельгійского короля у Відни. — Проєктована подорож Цісаря Франц Йосифа до Льондону. — Ситуация на Угорщинї і мін. Люкач о своїй місиї. — Чутка про убите Сарафова.)

Бельгійский король Леопольд приїхав дня 17 с. м. до Відня, де на двірци повитав его Є. Вел. Цісар, архікнязї Отто, Людвик Віктор, Франц Сальватор і Райнер та князї Филип і Леопольд Кобурґскі. Подорож короля стоїть, як звістно, зі справою держави Конґо, в котрій то справі хотів просити Цісаря на мирового судию. Але ледви чи при сїй нагодї не порушено й яких справ родинних. Се однакож яко справа, котра очевидно єсть приватною обох володітелів і їх родин, могло ще труднїйше дістати ся до публичної відомости, як дві дипльоматичні умови. Ґазети віденьскі длятого не згадують о сїм нїчо, а лиш зі всею точностию описують як найменші дрібницї, спостережені підчас виголошуваня тоастів на двірскім ґалевім обідї та всї рухи короля бельгійского при тім, і підносять особливо то, що король в своїм тоастї зазначив незмінну прихильність для Цісаря та назвав монарха взірцем всїх володітельских честнот і що виговорюючи ті слова, спустив руку з карточкою, з котрої відчитував той тоаст, та поклонив ся Цісареви низенько. Оба монархи посїдали відтак і сердечно устиснули собі руки.

Вже від кількох неділь ходила чутка, що Є. Вел. Цісар має поїхати до Льондону в гостину до короля анґлїйского. Тоту чутку потверджують тепер урядово з Анґлїї. Льондоньский льорд-мер (посадник) одержав урядове повідомлене, що Цісар Франц Йосиф приїде з весною до Анґлїї. Коли анґлїйский король був у Відни і виїзджаючи з відтам, сидів вже у ваґонї, відозвав ся ще голосно до Цісаря: „До скоро звиданя!“ Отже нема сумніву, що сю подорож Цісаря уложено ще підчас гостини анґлїйского короля у Відни. Цісар поїде до Відня з великою дружиною і побуде там три днї. При сїй нагодї навідав ся Цісар також до свого полку анґлїйских драґонів.

Як стоїть справа на Угорщинї, годї докладно знати, бо того навіть і виднїйші угорскі політики не могли би сказати. Найбільше ще знає тїсний кружок верховодячих людий з міністром фінансів Люкачем на чолї, котрий уважає себе за вірника корони. До одного з редакторів „Fremdenblatt-y“ сказав він оногди: „Моєю задачею єсть зводити близше до себе погляди, котрі розходять ся. Монарха поручив менї задержати і дальше переданий менї уряд посередника та продовжати дальше мої заходи около вирівнаня ще не усунених противностий. Треба буде усунути ще неоднї трудности. Я поки що остаюсь посередником. Справа утвореня кабінету зависить від успіху моєї діяльности в Будапештї“.

В суботу вечером відбувало ся засїданє комітету девятьох в Будапештї в присутности міністра Люкача. В льокали, де відбувало ся засїданє, зійшло ся було богато послів з цікавости, що комітет урядить. О 8 год. вийшли члени комітету, але нїхто з них не сказав, як справа стоїть, лиш по їх лицях можна було здогадати ся, що усунено принципіяльні трудности та що можна буде приступити до формулованя умови. Вчера мали формулувати умову а нинї мав вже Люкач поїхати з нею до Відня до Цісаря. Чи так стало ся, ще не знати. Опозиция поки-що заняла вижидаюче становище, а на будучність робить своє становище зависимим від партийної проґрами лїберальної партиї. Але вже тепер — каже N. W. Tagbatt — можна припускати, що обструкция не буде ставити опору против войскової проґрами лїберальної партиї, котра містить в собі принципіяльне право угорскої мови у войску. Загальне враженє єсть таке, що овид проясне ся.

16)

БОСНА і ГЕРЦЕҐОВИНА

(Після Прайндльсберґер.-Мр., др. Вальтера Реннера, Делї і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

З Блаґая попри Степаноґрад іде дорога до Невесиня і Ґацка на чорногорскій границї. Гостинець піднимає ся щораз прикрійше в гору і знову видимо тут кусень роботи босаньско-герцеґовиньскої адмінїстрациї будівельної, бо колись за часів турецких була тут лиш доріжка для кінних їздців, котрою по каміню можна було заїхати в сю гірску глушу. Злазимо з воза та ідемо пішки, щоби серед страшенної спеки коням було лекше. За хвилинку піт тече з нас цюрком, але дорога піднимає ся заздно щораз висше і зачинає повівати холодний вітер від Подвелеша, що лишає ся по лївій руцї. Так ідемо пів години в гору, аж зачинають ся серпентини, підмуровані з одного боку, щоби не злетїли в пропасть. Тут поки що кінчить ся послїдна оселя, мурована хатинка з написею „Цестар“ (дорожник), а відтак починає ся пречудна країна, котру справедливо називано постійним гнїздом ворохобнї. Майже кожда ворохобня против Турків зачинала ся від Невесиня; в 1875 р. зробив ся тут бунт, коли з варварскою лютостию зачали стягати податки, і єсть історичним фактом, що сербска і російско-турецка війна почали ся поправдї від Невесиня, та що всї перевороти на балканьскім півострові зачинали ся від сего кусника Герцеґовини.

Країна, в котру входимо, то Крас, але вкритий густими корчами. Місцями ростуть високі дуби та низькі ясенї і богато диких груш. Множество альпейских цьвітів лагідної краски звеселяє око, але куди лиш глянути, всюди пусто і тихо, не видко нїгде людської оселї, нїгде худобини, котра би тут пасла ся. На просторій вижинї, по котрій нам треба ще кілька годин їхати, як би все вимерло. Холодний вітер віє по площи, на полудневосхідним овидї виднїють ся чорногорскі гори, понад котрими білїє ся вкритий снїгом вершок Дормітора. Ми самі тепер на висотї 3500 стіп, але як гордо і завзято споглядають на нас з гори ті скалисті стіни! На конець по трох годинах дороги показує ся перед нами з боку самотна кула, камінна башта з отворами до стріляня, обведена довкола муром. Таких кул в сїй сторонї краю більше і они колись служили беґам та аґам до оборони від розбишаків і ворохобливих кметів. У всїх герцеґовиньских народних піснях сьпіває ся про „білу кулу“ сего або того аґа (пана); але не треба гадати, що то якийсь замок або хоч би лиш якийсь будинок з особлившими вигодами. Одна комната на долинї, а одна або дві на горі, — от і цїле панство. Будівлї тоті ставили гнобителї народу лиш на то, щоби з них можна боронити ся на жите і смерть.

Тоту дику пустару перериває лиш касарня жандармериї; патруля переходить нам дорогу; у нас однакова мета аж до Йовановичевого гана, однїсенького місця на цїлій дорозї до Невесиня, де єсть вода. Недалеко звідси стоїть ще кілька хат. Але тут великий брак води. Цистерни і жерела майже повисихали, а при тім видимо, що везуть залїзні рури, котрі мають служити до нових водопроводів в Невесиню. В ганї стаємо на спочинок, попасаємо конї і поїмо як можна. Та й самі сїдаємо покріпити ся дарами божими, що їх привезли собі з Мостара. Тут так добре сидїти, так спокійно, а ще перед немногими роками було тут дуже небезпечно. Аж ось переїхала попри нас почта з подвійною войсковою ескортою, як то було опісля і вздовж чорногорскої границї.

Спочивши пів години, ідемо дальше. Дорога іде зразу знову в гору, а відтак довгими закрутами спускає ся в долину. На передолинї Грабок (1109 м.) зміняє ся нараз цїлий образ країни. Перед нами отвирає ся широка рівнина осьвітлена ярким сьвітлом сонця. На серединї виднїють ся вже здалека форти і укріпленя. Чи то має бути ославлене колись Невесинє? Буйні луки, на котрих пасуть ся стада, ідуть на переміну з полями, котрі, що правда, вже скошені; цїла сторона робить так мирне враженє, як яке німецке село вечером перед сьвятом. Лиш укріпленя на горбі при входї до місцевости надають тому образови трохи воєнного вигляду. Головна улиця, котра в 1888 р. була ще досить занедбана, обставлена тепер многими новими будинками. На тім місци, де колись стояла гостинниця Зільберштерна, що нагадувала галицку сільску коршму, станув тепер зовсїм европейский „Готель Біліц“ з хорошим поміщенем реставрацийним.

Із Солуня розійшла ся чутка, що найпершого проводиря македоньскої ворохобні, Бориса Сарафова убив якийсь Куцоволох Ванґем із села Смердеш. Вість та розійшла ся була в Солуни ще 14 с. м. і не притихла доси, але й нема ані єї потверджена, ані заперечення. Той Ванґем, кажуть, мав злість на Сарафова за то, що він спалив его рідне село, а відтак і злакомив ся на гроші, 500 турецких фунтів, які визначено за голову Сарафова. Отже той Ванґем домагає ся тепер виплати гроший і розповідає, де і як він забив Сарафова. То було на стежці в горах коло Фльоріни, де він стрілив до Сарафова і поцілив его просто в голову так, що куля аж розірвала голову, Той Ванґель був разом з другими Куцоволохами і турецкими вояками, коли то зробив. Товариші Сарафова надбігли і відогнали їх та забрали тіло убитого з собою в гори; але убийникови удало ся взяти від Сарафова деякі документи, котрі він тепер показував в Монастири і на основі їх домагав ся виплати визначеної суми. О скілько се правда, покаже ся незадовго.

Новинки.

Львів дня 19 го жовтня 1903.

— **З ц. к. краєвої ради шкільної.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував краєвого інспектора шкіл Болесл. Барановского директором іспитової комісиї для учителїв народних шкіл в Сокали на час до кінця шкільного року 1903/4. — Дальше іменував п. Міністер Евг. Бартонївну, заступницю учительки в женьскій учительскій семинариї у Львові, учителькою школи вправ в тім заведеню. — Рада шкільна краєва іменувала Мар. Бараньского суплентом ґімназиї I. в Тернополи і перенесла суплента ґімназиї Франц Йосифа у Львові Адама Піша до V. ґімназиї у Львові. — Дальше іменувала Павла Банаха, учителя школи видїлової мужескої в Бучачи заступником учителя в мужескій семинариї учительскій в Залїщиках, а в народних школах: о. Стеф. Джевицкого римо-кат. катихитом в 5-кл. школї в Динові і Володимира Лесняковского учителем 5-кл. мужескої школи в Копичинцях. — Управителями 2-кл. шкіл іменувала рада шкільна: Ник. Новака в Калинкові, Ад. Лясковского в Озерянах, Том. Івиньского в Різдвянах; учителями і учительками 2-кл. шкіл: Брон. Ґофрикївну в Фирлїївцї, Володисл. Котовича в Болшеві, Казим. Станкевича в Бичинї; учителями і учительками 1-кл. шкіл: Мар. Тромпетер в Червоногородї, Фл. Масоня в Білій, Віру Трусевичівну в Виткові долїшнім, Ник. Колопенюка в Блищанцї.

— **Кандидати стану дяківского,** котрі наміряють зложити іспит кваліфікайний, мають явити ся в четвер дня 22 жовтня с. р. о 3-ій годині по полудни в канцеляриї парохіяльній при церкві архікатедральній сьв. Юра.

— **Видїл стоваришеня автономічних функціонарів в Галичинї** ухвалив на послїднім засїданю скликати загальні віча до Львова, в цїли обдуманя средств полїпшеня бутя автономічних функціонарів. В виконаню повисшої ухвали упрашає дотична комісия всїх функціонарів, щоби найдальше до дня 25 с. м. надіслали свої відповіди на отсї питаня: 1. Де і при якім урядї (институциї) процюєте? 2. Як довго? 3. Чи посада Ваша є стала чи провізорична? 4. За якою винагородою? 5. Чи за працю поза урядовими годинами одержуєте окрему винагороду? 6. Чи і в якій висотї одержуєте безворотні запомоги і ремунерациї? 7. Рід занятя? 8. Чи, а евентуально коли зістанете іменованими сталим урядником? — Ті дати, потрібні до реферату о материяльнім положеню автономічних функціонарів, просимо надсилати під адресою стоваришеня у Львові (площа Марийска ч. 7). Всї краєві дневники і часописи просить ся уклінно о повторене сеї відозви.

— **Репертуар руского театру** в Бережанах: ві второк дня 20-го с. м. „Катерина“, опера в 3 дїях Аркаса; — в четвер дня 22 с. м. „Дзвін людий у церкву скликає, а сам у неї не буває“, конкурсова комедия в 4 дїях Яновскої; — в суботу дня 24 с. м. „Ямарі“, оперетка в 3 дїях Целера; — в недїлю дня 25 с. м. „Невольник“, историчний образ зі сьпівами і танцями в 5 дїях Кропивницкого. — В науцї „Міщани“, славнозвісна штука Ґоркого. Дальший репуртуар слїдує. Початок о годині $7\frac{1}{2}$ вечером. Замовленя на білети і абонамент приймає торговля п. Юзичиньского в Бережанах.

— **Складки на погорільців міста Золочева** від дня 18 до 30 вересня с. р. принесли 42.499 корон 29 сотиків.

— **Дефравдация в цловім урядї в Скалї,** о котрій ми як і другі часописи оногди донесли, за Słow-ом Polsk-им, показала ся видумкою. В урядї цловім в Скалї не було ніякої дефравдациї.

— **Напад на поїзд.** Оногди в ночи напали розбійники на поїзд, що ішов з Двиньска до Плешкова в Росиї. Розбійників було десятьох. Они вдерли ся до товарового воза, звязали і поранили обох кондукторів, зрабували пакунки і утекли до лїса.

— **Землетрясене.** З Баку на Кавказї доносять, що околицї Туршиць і Харасану навістило страшне землетрясене, котре тревало 24 годин і заподіяло велике спустошене. Знищених єсть 1200 домів, причім з під румовищ добули доси поверх 100 трупів, а понад 10.000 людий остало без даху. Серед населеня панує страшна нужда.

— **Жителї печер.** В доісторичних часах мешкали люди часом в печерах, але і в нинїшних часах між культурними народами лучає ся дуже часто стрічати людий, що на спосіб своїх давних предків живуть в печерах. Знаємо приміром, що на Буковинї цигани, котрим волокитство остогидло, поселили ся по лїсах в копаних ямах званих „бурдеями“ і займають ся випалюванем ковальского вугля. Неданно доносили часописи, що над Падом в Італії мешкають в печерах племена низько культурні, і займають ся ловлею риб і ловами в лїсах та ховом худоби. Аж ось французкі ґазети доносять, що в осередку Франциї коло міста Тур єсть цїле село, котрого жителї мешкають в печерах. Здовж гостинця по обох сторонах суть високі камінні береги, а в скалї виковані мешканя в трех рядах, наче поверхах. Мешканя мають двері, вікна, бальконі, при деяких суть малї огородцї, а до кождого мешканя ведуть сходи, ковані в скалї. Маляр Пейхото звиджував то село і зайшов до кількох печер. В однїй печери застав стару женщину, що привитала его словами: „Бон жур мосіє.“ Печера

Побіч малої заваленої мошеї виставлено нову; друга, що виглядає як би здобута кріпость, стоїть трохи дальше на боцї від головної улицї. Одна православна церков доповняє релїґійні потреби Невесиня. Оборонний табор на другім кінци міста, при дорозї до Ґацка, то найзамітнїйша часть міста. Високий мур з баштами на рогах і отворами до стріляня, окружає касарні, урядові будинки, почту, стайнї, цистерни і кілька малих городцїв. Тут видко, що через якийсь час не можна було вірити в спокій в краю, хоч нинї там зовсїм спокійно і мирно.

На другий день вибрали ся ми в дальшу дорогу до Ґацкополя, позаяк в Невесиню нема нїчого такого, щоби там варто було довше задержати ся. Шість лїт тому назад їхав я почтою тою самою дорогою; тодї сидїв перед нами на кізлї войсковий кондуктор з револьвером в руцї, коло него один вояк з репетієровим карабіном, а на сидженю по заду ще другий інфантерист, що держав карабін готовий до стріляня. Тодї треба було такої осторожности вздовж чорногорскої границї; нинї іде ся тут мов на прогульку в якім великім містї. Знаменита новова дорога іде насамперед через рівне поле, де ще межи стернею цвитуть блавати. За пів години їзди минаючи численні гроби Боґомілів, заїзджаємо безпосередно знову в гори. На лїво голий Крас, на котрім череди кіз та овець і біло та сїро повбираних коло них чабанів ледви можна розпізнати. Денеде росте якийсь змарнїлий корчик.

Дорога іде вздовж ріки Заложска, що пливе по правім боцї, а в котрої глубокім, скалистім руслї не було ані капельки води. По другім боцї ріки, куди іде стара кінна дорога до Ґацка, виднїють ся вершки гір вкриті густими лїсами листистих дерев. Та й при дорозї щезають незадовго в долїшній части голї скали, а на зелених спадах видко невеличкі купки, мов лїски, дубів, ясенів та вязів і диких груш. Села цїлими годинами нїгде не видко, лиш від часу до часу покаже ся десь якась самотна хатина на гробі або де із дебри вилїзе нараз якийсь чоловік. Лиш цестарі у фезах з краєвим гербом здоровлять покірно, коли попри них переїзджає віз, що по тїй груднїй дорозї котить ся так гладонько, мов би ми не були в Герцеґовинї, але десь в Льомбардиї. Иподї розходять ся дороги від гостинця, а на дороговказах видко нїмецку напись: „До касарнї“, а коли поведемо довкола очима, побачимо десь на якімсь вершку або на якійсь плоскій вижиниї масивний будинок з двома низькими баштами, по однїй на двох противних кінцях, щоби кулями з них можна засягати фронт. Тих касарень, фортів і острогів єсть повнїсенько вздовж цїлої границї. Лиш межи самим Білеком а Требінєм єсть їх сїмнайцять. Они мають тепер лиш слабу залогу, бо безпечність єсть вже давно запоручена. Нападів з Чорногори в часї мира не треба бояти ся, але на случай можливої війни добре, що уставлено такий ряд кріпостий. Всї тотї остроги сполучені з собою і з більшими войсковими стациями телефонами.

Коло Фойнїчкої Чуприї, більшого місточка, положеного при гостинци над рікою Фойнїчка, в котрій бодай була вода, зачав падати дощ, що задля великої спеки і загального браку води було дуже приятно. Вже від Фойнїци настає більше населена сторона, виднїють ся малї села з церквами а невеличкі поля суть добре управлені. Сеся сторона робить враженє стирийскої околицї, лиш чорногорскі гори, котрих вершки піднимають ся в глубинї один висше як другий, представляють величавий вид. Сама Фойнїца складає ся з одної довгої улицї з кількома крамами, а на другім кінци міста єсть знову касарня, в котрій єсть також і уряд почтовий. Почмайстер не міг нарозповідати ся, як тут нудно жити, коли нема нїякого руху, що буває часто в зимі, коли снїг лежить на метер високо, а вовки цїлими зграями виють коло хат. Лїтом зовсїм приятно тут жити.

То була недїля і ми мали нагоду подивляти цїле населене у сьвяточній одежи, а женщини особливо тиснули ся до нас, мабуть з цікавости, щоби побачити з близька мою жінку, пішли за нами навіть до крамницї, де ми казали дати собі чорної кави, та ставили найдивнїйші питаня. Одїж тут вишивана богато золотом а під шапками на волосю і на намистах у жінок можна було побачити не одну стару дорогу монету. У жінок із старшого поколїня впадали в очи широкі череси уживані особливо в Чорногорі, виложені ахатовими плитками і з величезними срібними пряжками. Такий черес важить иноді кілька фунтів. Той ахат походить дивним дивом у великій части з Оберштайн над Реном та з ольденбурґскої енкляве, що лежить в насавскім князївстві.

Та й коло Фойнїци знаходить ся богато гробів, а коло „Герцеґового Врела,“ великого, нїколи не висихаючого жерела по лївім боцї потока Фойнїцка, коло моста на гостинци в Сливле стоїть так званий „герцоґский престол,“ що міг би нагадувати „герцоґский престол в Каринтиї,“ на котрім тамошний володїтель приймав поклони або судив справи. Той камінний столець в Сливлю єсть 90 цм. високий і широкий. Після місцевого оповіданя мав на тім стільци сидїти герцеґ Степан; він, видко, дуже старий і від частого уживаня аж вигладжений. Але здає ся, що его уживано лиш до того, щоби спочити на нїм коло жерела, бо він досить низький. Подібні стільцї знаходять ся впрочім досить часто в Герцеґовинї. Так був коло Косора в мостарскім Бішчепольо столець, витесаний з вапняка, званий „столїца герцеґа Степана,“ на котрім ґерцоґ Степан Вукчич засїдав часто, коли судив справи. Сей столець єсть значно більший як згаданий, попереду, та й на нїм єсть напись старобосаньска: „Сі камін

виглядала як найкрасша сьвітлиця. В глубині стояло ліжко під бальдахимом, при бічній стіні находила ся гарна печ, а проче місце займала обстава, стіл, крісла, шафи і т. и. На стінах висіли образи. В печери було досить сьвітла, бо крім скляних дверий були ще два вікна. Майже всі печери мали вікна. Вогкости в мешканях нема, а жителі печер не заміняли би своїх мешкань за камениці в Парижи. В скалах за селом суть инші печери, в котрих містять ся стайні для худоби і пивниці для годівлі печериць. Печериці приносять гарний дохід і суть майже одиноким средством удержаня жителів того села. П. Пейхото пише, що населене там розмірно богате і просьвічене, а жие о много вигіднійше і здоровійше, як париські робітники.

— **Померла** Мария з кн. Сарґушків ґр. Потоцка, вдова по б. намістнику Галичини бл. п. Альфреді Потоцкім, у Львові, в суботу вечером, в 73-ім році житя по довшій а тяжкій недузі. Покійна була материю ґр. Тишкевичевої і ґр. Браницкої і ґрафів Романа і Йосифа Потоцких. Похорон відбуде ся в середу рано з палати Потоцких у Львові на дворець зелізниці, звідки буде тіло перевезене до родинної гробниці у Львові.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 19 жовтня. Король бельґійский від'їхав о 8 год. 25 мін. вечером до Парижа. На двірци попращали его Цїсар і кн. Филип і Леопольд Кобурґскі.

Париж 19 жовтня. Вчера о 3 год. 40 мін. від'їхала італїяньско-королївска пара з Парижа. Пи. Любети відвозили еї аж на дворець. Король подякував ще раз за приняте і висказав надію, що буде міг приняти у себе президента Любета. На то відповів Любе: „Зовсім певно". Король жертвував для убогих міста Парижа 50.000 франків а 30.000 фр. для убогих французкої кольонії в Римі.

Копенгаґа 19 жовтня. Король і королева грецкі від'їхали вчера по полудни на корабли „Полярна Зьвізда" до Петербурга.

Надіслане.

В сім тижни

можна оглядати

ЧЕХІЮ

в Хромофотоскопі

ПАСАЖ МИКОЛЯША.

— Вступ 20 с. —

— **Перестророга для господинь!** Від ряду літ люблеву і всюди з своеї незвичайної доброти знану Катрайнера Кнайпівску каву солодову, від якогось часу зачали дуже часто наслїдувати і тим самим давати о много гірші продукти. Щоби охоронитись від подібних наслїдовань, повинно ся завсїгди жадати тілько правдивого Катрайнера, а при закупнї уважати, щоби кождий пакет осмотрений був подобієм о. Кнайпа яко маркою охоронною та назвиском Катрайнер.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймае всякі предмети вартістні, як дороговцінности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалї діла штуки і старинности.

Вистава отверта цїлий день від 9-тої години рано до $7^1/_2$ вечером.

Вступ вільний.

Лїцитациї два рази тиждново, в понедїлок і в четвер.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. н. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

варда, чілї е біо, чілї е саде, чілї неи біті" (О камени, памятай, чий та був, чий ти е, а чий будеш). Той столець забрали тепер до краевого музея в Сараеві.

В Ключи, історично памятних развалинах замку на поли коло Црнїци, на полудне від Ґацка, стоїть простий камінний столець, званий „століца кралья Сандалья, на котрім сидів воевода Сандалья Граніц, що добив ся був майже королївскої власти, коли підчас свого побуту в Ключи судив справи в замку. В православній церкві в Осанїци коло Столяча стояли побіч себе два витесані із скали незвичайно великі камінні стільцї, з котрих більший мае на своїм опиралї старобосаньску напись, котра відносить ся до родини Мілорадовичів, котрій також приписують основане церкви в Осанїци. Але й в Боснї не зовсім брак таких камінних стільців, бо коло розвалин Вратар, в громаді Жепа а в повітї Роґатіца стоять на найвисшім місци гори, на котрій знаходять ся розвалини замку, два витесані в скалї стільцї.

Але вернім назад до нашої подорожи. Дощ перестав падати і серед чудесної погоди їхали ми дальше. Вступаемо в сторону, котрою пливе ріка Мушїца, що перепливае вижину коло Ґацка, так зване Ґацкополе. Рівнина есть тут досить добре управлена, мало заросла лїсами, окружена скалистими горами і мае вздовж 15 а вширш 5 кільометрів. Тут добрі пасовиска; всюди видко стада коний і рогатої худоби та череди овець, котрих доглядають по найбільшій части діти з великими псами. „Любе ти Ґацкополе, коли голод тобі не докучае" — каже ся в піснї Бана Мажуранїча. „Смерть Смайла Аґи Ченґіца" і слові ті потверджуе досить часто ся країна положена на тисяч метрів високо, бо тут, каже ся в народній піснї, лежить вічно один сніг на другім. На Ґацкополю зачинае сніг падати нераз вже в жовтни, а зима з 1894 р. на 95-тий не зараз забуде ся, бувало вже й так, що сніг лежав цїлих сім місяців, а хоч то лиш виїмки, то все-таки серед населеня настае голод досить часто.

Само Ґацко робить на перший погляд вражіне широко положеного міста, хоч оно в тій части, що стоїть при купі, мае ледви 1000 душ. Але цїла рівнина, на котрій розкинуло ся богато сіл та поодиноких хат, есть досить густо населена. Що правда, старі і досить високі камінні доми виглядають не конче весело. Они по найбільшій части на один поверх, котрих долїшна часть есть всунена в скалу і виглядае як нора, та служить за стайнї. Криші бувають соломяні, деревляні і камінні; вершки сих послїдних бувають зубчасті, а деревляні бувають приложені камінем як в Альпах. Слїди із середновічної оселї, котра, як то доказано грамотами, була власностию ґрафів з Хлюма і босаньских королів, лишили ся й доси в просторім кладовищи, на луцї нахиленій трохи до ріки, де знаходить ся до 200 камінних плит закриваючих гроби. Ґацко зачинають тепер називати знову давною, але призабутою вже грецкою назвою „Метогія." Оно так називало ся по части за турецкого пановання, а тепер таблиця при входї до міста мае ту саму назву, котру конче хотять завести на ново. На найвисшій точцї міста стоїть величезна турецка касарня, котра тепер опустіла, бо еї не уживають, позаяк войсковий табор знаходить ся в Афтовацу, відцаленім від міста пів години їзди. На дико полупаних вижинах видко ще шанцї, що пригадують ще ті недалекі часи, коли тут стояли против Чорногори цїлї турецкі дивізиї і коли в Ґацку лежало повно порубаних жертв тої варварскої боротьби.

(Дальше буде).

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).